

Jacqueline Wilsonová

Kúpte si družičku!

Ilustroval Nick Sharratt

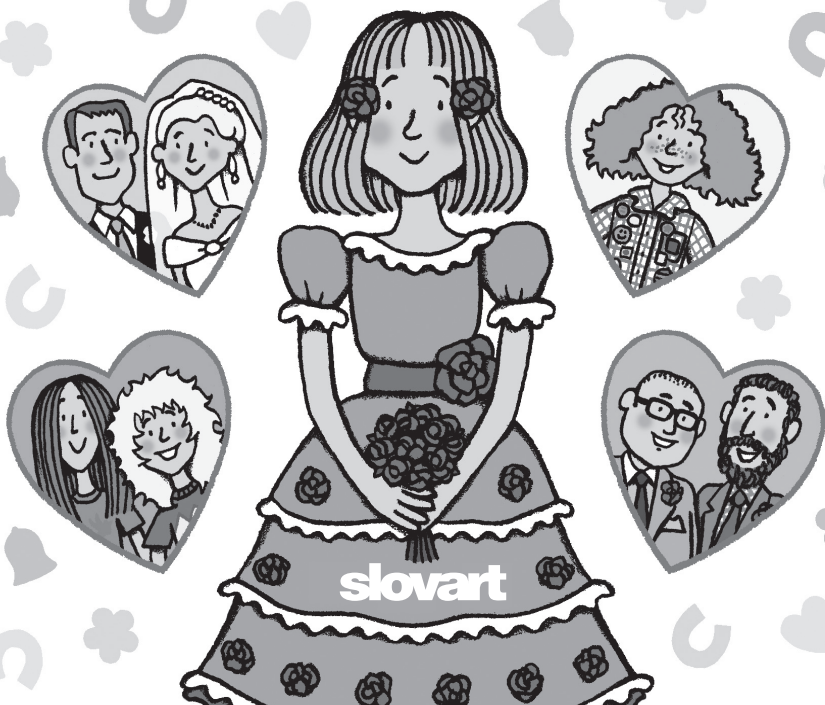

**KÚPTE SI
DRUŽIČKU!**

Jacqueline Wilsonová

Kúpte si družičku!

Ilustroval Nick Sharratt

Copyright © Jacqueline Wilson 2016

Illustrations copyright © Nick Sharratt 2016

Translation © Soňa Greer 2018

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2018

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-3194-3

www.slovart.sk

S láskou venujem Sian Tolfree

Prvá kapitola

Tento príbeh sa začína šatami. No nie starými šatami. Ani károvanými šatami zo školskej rovnošaty, šatami na párty či princeznovskými šatami. Sú to šaty pre družičku. Tie najkrajšie družičkovské šaty na celom svete.

Sú ružové. Nie, nie také tie hnusné cukríkové. Je to veľmi jemná a nevtieravá ružová. Ešte nikdy som nemala malinovú zmrzlinu, ale je to presne jej farba: vanilková zmrzlina zmiešaná s hŕstkou malín vytvára tento krásny odtieň ružovej. Sú hodvábné a také jemnučké, že má človek chuť donekonečna ich hladkať. Majú golier a naberané rukávy a to všetko obšité tenulinkou čipkou. Sukňa je veľká zvonová s tromi volánmi. Je k nim aj spodnička, trošku tmavšia, ale naspodku má takú istú ružovú čipku, ako sú šaty.

Nie sú to moje šaty. Patria mojej najlepšej kamoške Tidy. Obidve sme Matildy, ale nik nás tak nevolá. Teda okrem našej učiteľky slečny Hopovej. Hlavne, keď sa na jednu z nás hnevá. Väčšinou na Tidy. Lebo je riadne neposlušná, ale aj tak ju majú všetci radi. Dokonca ešte aj slečna Hopová.

Aj ja ju mám strašne, strašne, strašne rada. A som neskutočne šťastná, že je to moja najlepšia kamoška. Pred Tidy som nikdy najlepšiu kamošku nemala. Mala som len *kamošky*. Väčšinou som sa kamarátila s Kate a Amandou. Vždy boli ku mne veľmi milé, no bolo jasné, že Kate má najradšej Amandu a Amanda zase Kate. Je to dosť deprimujúce, keď je človek vždy až na druhom mieste.

Ocko mi povedal, že je to preto, lebo som do tejto školy začala chodiť až v druhej triede a vtedy už mal každý svojho najlepšieho kamoša. Tidy našťastie prišla na Heathfield až v treťom ročníku, no ju chcel za najkamošku každý. Dokonca aj Kate s Amandou. Tidy si napriek tomu vybrala mňa!

Bolo to hneď v prvý deň. Prišla ku mne a povedala: „Čauko, Matilda! Neuveríš, ale aj ja som Matilda!“

Samozrejme, že som to už vedela, lebo triedna to povedala už pri čítaní dochádzky, ale aj tak som sa zo slušnosti tvárila prekvapene.

„Fakt? To je sila!“ odvetila som, hoci to nebola až také čudné. V treťom ročníku sú dve Aiše, vo štvrtom dve Ely a v piatom tri Jazmíny.

Nechcela som vyzerat' hlúpo. Vtedy som sa pred Tidy ešte dosť hanbila. Mala husté jasnočervené kučeravé vlasy, pekné zelené oči a smiešny pehavý nos dohora. Na obyčajné kárované šaty z healthfieldskej rovnošaty si pripla všelijaké odznaky, na husté trblietavé zelené tenisky zase flitre.

„Máš super odznaky a tenisky,“ povedala som jej.

Tidy sa uškrnula. „Hm, však sú dobré? Triedna mi už povedala, že ich nemám nosiť do školy, ale nenahnevala sa. Asi preto, lebo som tu nová. Tak čo si myslíš o mene Matilda?“

Pokrčila som plecami, vôbec som nevedela, čo na to povedať. Moje meno sa mi páči. Hlavne kvôli známemu príbehu o Matilde, ktorá zbožňuje čítanie.

Aj ja rada čítam. Doma mám šesť výtlačkov knihy Matilda. Všetci si myslia, aký je to vynikajúci nápad, keď mi ju darujú na Vianoce či narodeniny.

„Máme totálne otrasné meno, nie?“ poznamenala Tidy. „Mňa všetci volajú Tidy. A teba?“

„Mňa Tily,“ odvetila som.

„Aj mňa tak volalo zopár deciek na starej škole. Tilka-pílka. Ale rýchlo som to stopla. Teba neštve, keď ťa volajú Tily?“

„Ani nie.“

„Okej, v pohode. Aj tak by asi bolo divné, keby sme sa obe volali Tidy. Budeme spolu sedieť?“

„Hm, to by bolo super, ale triedna nám vždy povie, kam si máme sadnúť.“

„To nič. Poviem jej, že som hanblivá, lebo som tu nová, a že by som mala sedieť vedľa niekoho milého,“ navrhla Tidy.

Bola som šťastná! Myslí si, že som milá – hoci Tidy je v skutočnosti najmenej hanblivé dievča, aké som v živote stretla.

Keď na konci vyučovania zazvonilo, opýtala sa ma: „Nechceš k nám ísť po škole na čaj?“

„Jasné, ale čo ti povie mama?“

„Bude rada, že som si našla novú najlepšiu kamošku,“ odvetila Tidy.

Povedala to úplne bezstarostne, ale mne to pripadalo ako najúžasnejšia veta, akú som kedy počula. Normálne povedala, že som jej najlepšia kamoška. Asi som vyzerala trochu ohúrene, lebo do mňa drgla.

„Sme predsa najlepšie kamošky, nie?“ opýtala sa.

„Jasné! Jasné, že sme!“ odvetila som. Tidinu mamu som v dave ostatných mám, ktoré čakali pri bráne, okamžite spoznala. Mala jasnočervené kučery a Tidin malý brat tiež. Aj ich oblečenie sa mi páčilo. Tidina mama mala dlhé zelené šaty, čierny plášť a fialové topánky na opätkoch. Vyzerala ako nejaká umelkyňa a trochu mi pripomínala moju mamu. Malý brat mal na zápästí šesť

pletených náramkov a na hlave hnedú čiapku s dvoma brmbolcami, ktoré vyzerali ako uši.

„Mami!“ zvolala Tidy a schytila ma za ruku. „Toto je moja najlepšia kamoška Tily. Ide k nám!“

„To je skvelé,“ odvetila Tidina mama a usmiala sa na mňa. „Ja som Angie. A kde je tvoja mama, Tily? Asi by sme sa mali spýtať, či ťa k nám pustí.“

„Moja mama tu nie je,“ vysvetlila som. „Do školy po mňa chodí teta Sue. Tamtá pani v béžovej bunde.“

Teta Sue mala béžové nohavice, béžový pulóvrik a topánky. Ešte aj vlasy mala bledé. Jediné, čo na nej vynikalo, bol rúž. Vždy sa snažím držať od nej čo najďalej, aby som sa celá nezarúžovala. Bola presným opakom maminej kamarátky Sylvie,

s ktorou chodila do umeleckej školy. Sylvia po mňa chodila do starej školy. Chodila vždy v čiernom, nosila kopec náramkov a *modré* vlasy mala až po pás. Odrazu sa mi po nej zacnelo.

„Tak sa teda podme opýtať tvojej tety,“ navrhla Angie.

„Nie je to moja ozajstná teta – iba pani, ktorá sa o mňa stará,“ rýchlo som dodala.

„Ahoj, Sue,“ Angie ju pozdravila, akoby sa poznali celý život.

Tetu Sue to prekvapilo. Je to staršia pani, ktorá si potrpí na to, aby ju ľudia oslovovali pani Brownová.

Angie to však nedošlo a veselo pokračovala.

„Chcete, aby k vám Tily išla hneď teraz?“ opýtala sa teta Sue. „No... viete, dnes sa to nehodí, nie tak narýchlo. Možno nabudúce.“

„Prosím, teta Sue,“ prosíkala som. Možno už žiadne nabudúce nebude. Tidy si môže zajtra nájsť inú najlepšiu kamarátku, ktorá k nej pôjde.

„Vieš, zlatko, mali by sme sa opýtať ocka,“ nástojila teta Sue.

„Nemôžeme mu zavolať?“ opýtala som sa.

„Asi by sme ho nemali otravovať v práci.“

„Ale mne povedal, že mu môžem zavolať kedykoľvek,“ nevzdávala som sa.

„To áno, ale iba keď ide o niečo dôležité,“ oponovala.

„Ale veď toto *je* dôležité!“ ozvala sa Tidy. „Prosím, zavolajme mu. Určite to Tily dovoľí. Prosím, teta Sue.“

Nepokazte nám to. Prosím, prosím, prosím!“ Chytila ju za rukáv a prosíkala zelenými očami.

Teta Sue nie je veľmi prísna, ale aj tak vždy musím spraviť, čo povie. Nikdy ju neprehovorím. Tidy to však išlo ako zázrakom.

„Tak dobre teda,“ usmiala sa na Tidy.

Teta Sue má superstarý telefón a zakaždým si ho zabudne nabiť. A niekedy zabúda, ako funguje. So zadržaným dychom som ju pozorovala, ale napokon sa jej podarilo s ockom spojiť a vysvetliť mu situáciu.

Potom mi mobil podala.

„Ahoj, ocko, našla som si novú najlepšiu kamarátku, volá sa Tidy – je to Matilda ako ja. Prosím, môžem k nej ísť?“ spýtala som sa.

Ocko mi povedal, aby som dala telefón Tidinej mame, a napokon privolil.

„Tak choď a uži si to, chrústik,“ povedal.

A tak aj bolo! Nikdy nezabudnem na prvý fantastický čaj. Dokonca aj ten čaj bol super. Po prvé preto, lebo teta Sue mi vždy dá pohár mlieka a čokoládový keksík. Proti mlieku nič nemám a aj čokoládové keksíky mi celkom chutia, len ak to má človek každý deň, zunuje sa mu to. A keď musí ocko zostať v práci dlhšie a nestíha prísť domov na večeru, teta Sue mi dá pizzu zohriatu v mikrovlnke.

„Pizzu máš zo všetkého najradšej, však Tily?“ povie zakaždým.

S ockom veľmi rada chodím do Pizza Expressu. No tie malé mrazené pizze, ktoré mi dáva teta Sue, sa na pizzu z Pizza Expressu nepodobajú ani zďaleka.

Angie nám nedala ani mlieko, ani čokoládové keksíky, ani pizzu. Keď sme k nim prišli, ponúkla nám bublinkovú vodu s kolieskom pomaranča, chlieb s arašidovým maslom a so surovou mrkvou a čučoriedky v plastovej miske. Tidin malý brat Lewis si celú tvár ponoril do misky a zjedol viac ako svoj diel čučoriedok.

„Lewis! Nieže nám tie čučoriedky všetky oslintáš!“ sťažovala sa Tidy.

„Nie som Lewis. Som veľký hnedý medveď,“ odvetil Lewis a potľapkal si po brmbolcovej čiapke. „Buď ticho, Tidy, lebo ťa celú zjem!“

„A ja nie som Tidy – som lovkynia, lovím medvede. Radšej si daj pozor, aby som si nešla po pušku,“ odvetila.

Chcela, aby Lewis zostal s mamou v kuchyni. My dve sa pôjdeme hrať k nej do izby.

„Idem s vami aj ja,“ nástojil Lewis.

„Nie, chceme byť samy,“ namietla Tidy.

„Nebud' zlá,“ pokračoval Lewis. „Tily, však chceš, aby som sa s vami hral?“

Zaváhala som. Prosíkavo sa mňa pozeral veľkými hnedými očami. Chcela som prívoliť, ale zároveň som nechcela naštváť Tidy.

„Je to aj moja izba,“ pokračoval Lewis. „Takže tam môžem ísť, kedy sa mi zachce, a ty mi v tom nemôžeš zabrániť.“

Tidy si vzdychla. „Otras. Najradšej by som mala vlastnú izbu,“ povedala. „Niekedy mi fakt poriadne lezieš na nervy.“

A ja som si zase pomyslela, ako rada by som sa s niekým o svoju izbu podelila. Páči sa mi.

Zariadil mi ju ocko. Je bledomodrá s bielymi záclonami a s kvietkovanými obliečkami. Dokonca mi kúpil mäkučkého modrého zajka, čo si celé dni vylihuje na vankúši.

Mám ho rada, ale vždy, keď ma ocko pobožká na dobrú noc, zhodím ho na zem a objímam Pásika – starého ošarpaného macka, ktorého mám, odkedy som bola malé bábätko. Kedysi mal pásikavý pulóver, ale ten sa už stratil.

Je to pekná izbička, ale je mi v nej trochu smutno. Na policičke mám poukladané knihy, navrchu skrinky so zásuvkami rozostavané porcelánové psíky, na nočnom stolíku fotku s mamičkou – a to je asi všetko. Predtým som si ukladala bábiky na parapetnú dosku, a tak len zoskočili, aby sa so mnou pohrali, ale Kate a Amande pripadalo divné, že sa ešte hrám s bábikami. Cítila som sa ako malé decko, tak som ich dala do dvoch veľkých vriec a uložila dozadu do šatníka. Veľmi mi však chýbali, a tak som ich po niekoľkých týždňoch znova vytiahla, ale už sa so mnou nechceli hrať. Iba tam tak ležali. Je mi tam smutno. Niekedy si nechám otvorený skicár a fixky rozhodím po podlahe, len aby to vyzeralo, že v tej izbe skutočne niekto býva.

Ani na chvíľku som nepochybovala o tom, že Tidy s Lewisom vo svojej izbe naozaj sú. Do nového domu sa nastahovali len pred týždňom, ale už tam majú po členky plyšových hračiek, lego, všelijaké obrázky a staré bábiky s divným fixkovým mejkapom, plno malých poníkov a postavičiek, plastových dinosaurov, kníh a rôzneho oblečenia, tenisiek i čižiem. Aj posteľ zapratali a ani poriadne nevidieť, akej farby sú steny, lebo ich zakrývajú plagáty.

„Prepáč mi ten neporiadok,“ povedala Tidy a nohami odhrabávala miesto, kam by sme si mohli sadnúť.

„Mama vraví, že nám to raz všetko vyhodí, ak si tu neupraceme – ale nemyslí to vážne,“ dodal Lewis a vyštveral sa na vrchnú posteľ, sadol si na ňu a hompáľal nohami.

„Aj tvoja mama si tak potrpí na poriadok?“ opýtala sa ma Tidy.

Zhlboka som sa nadýchla. „Ani nie,“ odvetila som a v podstate to bola pravda.

„No tak... ako sa chceš hrať?“

Trochu som sa ošivala, lebo som nevedela, čo mám navrhnúť. Keď som išla na olovrant ku Kate alebo k Amande, väčšinou sme sa hrali na ich iPadoch

alebo sme si skúšali mamine topánky na vysokých podpätkoch, či pozerali videá s pesničkami a snažili sme sa napodobniť všetky tance. Netušila som, čomu by dala prednosť Tidy.

„Zahrajme sa hru na bojovnú princeznú!“ navrhol Lewis.

„To je pre malé deti,“ rýchlo zamietla Tidy.

„Ale nie je. Je to naša úplne najlepšia hra. No tak,“ prosíkal Lewis. „Tily, však sa ju chceš zahrať aj ty?“

„Len ak to chce aj Tidy,“ odvetila som.

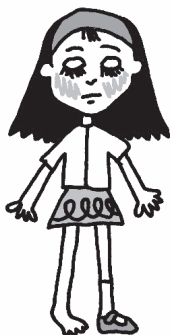
„Čo ja viem, asi by sme sa mohli chvíľku zahrať, aby nás Lewis prestal otravovať. Ale nie je to moja vina, ak ti to bude pripadať ako blbina,“ súhlasila napokon Tidy.

Vôbec to nebola blbina. Lewis mal pravdu. Bojovná princezná bola naozaj úžasná. Presne taký druh hier zbožňujem. Netušila som, že existujú aj iné dievčatá v mojom veku, ktoré sa tak rady takto hrajú.

Myslela som si, že iba jedna z nás bude princeznou, a to Tidy. Tá však povedala, že všetci môžeme byť bojovné princezné, a každý bude mať svoje vlastné kráľovstvo.

„Toto je Mocná princezná,“ vyhlásila Tidy a zdvihla bábiku so zelenou tvárou a s rukami potetovanými až po plecia. „Vládne Kráľovstvu netvorov. A toto je jej armáda.“ Všetky dinosaury a postavičky rozostavila po teréne z rôznych kníh.

Lewis zdvihol bábiku so zatvorenými očami, ktoré sa nedali otvoriť. „Toto je moja bábika,“ vyhlásil. „Je to Spiaca princezná, vládne Vankúšovému kráľovstvu a toto sú jej vojaci.“ Pozbieral všetky plyšové hračky a opatrne ich poukladal na dva vankúše a paplón.

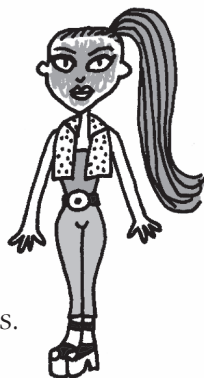
Potom sa Tidy s Lewisom nedočkavo pozreli na mňa. Vybrala som si bábiku s fialovou tvárou a fialovými vlasmi.

„Toto je Poníková princezná a je vládkyňou Čarovného konského kráľovstva,“ povedala som. Pozbierala som malé stádo koníkov a rozložila som ich na zelený župan, aby sa napásli. „Moja bábika má neviditeľné krídla a majú ich aj všetky kone v jej kráľovstve, takže nimi kedykoľvek môžu zamávať a odletieť, kam len budú chcieť.“

„Jéj, ty vieš, ako sa to hrá!“ zvolal Lewis.

„Super. Poníková princezná,“ dodala Tidy a zdalo sa, že jej odľahlo. „V bývalej škole to nevedel hrať ani jeden z mojich kamarátov. Takžeee... boj!“

Mocná princezná ťahala svojich dinosaurov hore-dole po skalnatom kráľovstve a chystala sa zaútočiť na Spiacu princeznú. Dinosaury a postavičky vrčali a škripali zubami, odhodlané roztrhať všetky spiace plyšové hračky. Keď však Spiaca princezná začula rámus prvého dinosaura, zaraz sa prebudila.

Začala mávať rukami a spievať uspávanku a v tej chvíli Mocná princezná upadla do hlbokého spánku a hlasno pritom chrápala. Po nej zaspali aj všetky dinosaury a postavičky s plastovými nohami vytrčenými do vzduchu.

„Zaútočte na nich!“ striedavo syčala a chrápala Mocná princezná.

A tak Poníková princezná vysadla na svojho najväčšieho žrebca a všetky kone začali útočiť na Spiacu princeznú. Keď sa zvrtila, pokúsila sa zamávať rukami a spevom ich uspať, vyhupli sa vysoko do vzduchu, aby ich nedočiahla, aj keď zopár najmenších poníkov som nechala spadnúť na zem, a tie hneď zaspali.

Vtom sa Mocná princezná prebrala. Nasledovala zdĺhavá bitka medzi dinosaurami, postavičkami a poníkmi. Spiaca princezná zatiaľ začala z lega stavať obranný múr okolo Vankúšového kráľovstva, aby ochránila svoje plyšáky.

Na bojovné princezné sme sa hrali dlho, až kým nás Angie nezavolala na večeru. Bolo to veľmi milé. Spravila cestoviny so syrovou omáčkou a k tomu šalát aj zmrzlinu s malinami.

„Ďakujem veľmi pekne, pani Daviesová,“ povedala som. „Veľmi mi chutilo.“

„To som rada, Tily. Volaj ma Angie – je to milšie ako pani Daviesová.“

Nie *teta* Angie ako *teta* Sue.

Tidin otec prišiel domov z práce tesne pred večerou. Najprv sa trochu pobláznil a ponáťahoval s Tidy